

ALEX ASTER

LIGHTLARK

Un joc mortal

Bookzone
BUCUREȘTI, 2023

BOOKZONE

CAPITOLUL UNU

ISLA

Isla Crown cădea adesea prin vârtejuri de stele, în locuri îndepărtate. Întotdeauna fără permisiune și în cele mai proaste momente.

Chiar și acum, după cinci ani, trecerea prin portal îi punea oasele la mare încercare. Strângea bine toiagul stelelor, își ținea răsuflarea în piept ca pe un parfum rar de pe măsuța de toaletă, odaia de sticlă începea să se învârtă, frânturile de culori se amestecau, până ce gravitația o țintuia la pământ, ca un fir desfăcut plutind în Univers.

Când ușa s-a deschis brusc, își trăgea în jos rochia la spate, de-a lungul șirei spinării.

— Ce s-a întâmplat cu părul tău? a strigat Poppy atât de tare, încât Terra a năvălit în spatele ei, zăngănind multele cuțite și săbii de la cingătoare.

Părul era cea mai mărunță dintre grijile ei, deși nu avea nicio îndoială că arăta ca un sac de câlți. Călătoria printre târâmurile cele noi ale regatelor cu toiagul stelelor avea prostul obicei să desfacă și cele mai strânse și mai bine împletite cozi. La drept vorbind, un avantaj neașteptat.

Isla nu avea pretenția că ar fi vreun maestru în folosirea instrumentului. La început, vârtejul de stele a dus-o în locuri neașteptate. Satele înzăpezite de pe târâmurile Regatul Lunii. Sărbătorile vesele de pe meleagurile Regatului Cerului. Câteva pământuri care nu au fost încă revendicate de niciunul dintre cele șase regate.

Încetul cu încetul, a învățat cum să se întoarcă în locuri în care a mai fost înainte. Și asta s-a întâmplat pe măsură ce a început să stăpânească tot mai bine toiagul stelelor. Tot ceea ce știa sigur era că misteriosul instrument îi permitea cumva să străbată mii de kilometri în câteva secunde.

Terra a oftat și a luat mâna de la cingătoare.

— Nu-s decât câteva șuvițe scăpate, Poppy.

Poppy nu a băgat-o în seamă. A alergat spre Isla fluturând o perie și o fiolă cu ulei gros de frunze, așa cum Terra o învățase pe Isla, cu ani în urmă, să agite armele. Isla i-a zâmbit maestrei de luptă peste umărul maestrei de înfrumusețare, iar când Poppy i-a smuls acele de păr, a scos un țipăt. Poppy a clătinat din cap:

— Trebuie s-o iau de la capăt.

A vârât agrafele în gură și a rostit din colțul buzelor:

— Te las singură o oră și ești vrașiște. Ba am încuiat și ușa pentru mai multă siguranță! Pe toate regatele din lume, cum ai reușit să-ți strici pieptănătura în propria cameră, păsărică?

Propria cameră. Camera ei nu era, de fapt, a ei. Era un glob de sticlă, ce mai rămăsese dintr-o fostă seră. Dar geamurile fuseseră vopsite. Ferestrele fuseseră sigilate. Toate ușile, cu excepția uneia, fuseseră înlăturate.

Era o păsărică, așa cum o numea Poppy și, uneori, chiar și Terra.

O pasăre în colivie.

Isla a ridicat din umeri.

— M-am jucat puțin cu sabia.

Poppy și Terra erau singura ei familie, deși, la drept vorbind, nu îi erau rude. Toate rudele ei de sânge erau moarte de mult. Dar chiar și așa, nici măcar ele nu știau despre toiagul stelelor. Dacă ar fi știut, nu ar fi lăsat-o niciodată să-l folosească. Însă era singura ei cheie de ieșire din colivie. Iar Isla fusese încuiată înăuntru nu doar pentru propria siguranță...

Ci pentru siguranța tuturor celorlalți.

Terra a cercetat-o bănuitoare, apoi și-a întors privirea spre perete. Zeci de săbii atârnavu acolo, un șir strălucitor, o oglindă cu o mie de fețe.

— Păcat că nu poți lua niciuna dintre acestea, a zis ea, plimbând un deget pe peretele cu săbii.

Ea îi dăduse Islei săbiile, luate din fostul depozit al castelului. Isla *câștigase* sabie cu sabie după fiecare reușită la antrenament și în stăpânirea artei luptelor.

Poppy a pufnit.

— E singura regulă a Centenarului cu care sunt de acord. Nu e cazul să întărească și ea părerea oribilă pe care celelalte regate o au despre noi.

Stomacul Islei s-a strâns ghem, ca un vârtej de frunze în furtună. S-a străduit să zâmbească, știind că așa va mai înmuia frustrarea lui Poppy – protectoarea ei îi *spunea* mereu că nu zâmbește suficient. Isla nu cunoscuse mulți oameni, dar cei pe care îi întâlneau fuseseră ușor de descifrat. Nu a trebuit decât să le descopere motivațiile. Toată lumea voia ceva. Iar unele lucruri erau ușor de oferit. Un zâmbet pentru o profesoară în arta farmecului, care și-a petrecut aproape două decenii învățându-și eleva bunele maniere. Un compliment pentru o femeie care prețuia frumusețea mai presus decât orice altceva.

— Poppy, oricât de drăguță ai fi tu, toate opiniile lor oribile sunt adevărate. *Suntem* niște monștri.

Poppy a oftat și a strecurat ultimul ac în părul Islei.

— Tu nu, a zis ea cu subînțeles.

— Ei sunt gata, a spus Terra, făcând un pas spre măsuta de toaletă.

Isla a privit-o prin oglinda ale cărei margini se pătasera odată cu trecerea timpului.

— Tu ești?

NU. Și nu va fi vreodată. Centenarul era multe lucruri. Un joc. O șansă de a rupe multele blesteme care apăseau asupra celor șase regate. O oportunitate de a câștiga o putere fără egal. O întâlnire a celor șase conducători.

O sută de zile pe o insulă blestemată să apară o dată la o sută de ani. Iar pentru Isla...

O moarte aproape sigură.

Chiar ești pregătită, Isla? răsună o voce în mintea ei, crudă și batjocoritoare.

Numai curiozitatea îi mai potolea spaima. Mereu și-a dorit mai multe... totul. Mai multe experiențe, mai multe locuri, mai mulți oameni.

Locul în care se ducea – Lightlark – era făcut din mai multe. Înainte ca protectoarele ei să-l descopere și să-l blocheze, Isla se strecura printr-o bucată de geam desprinsă de la fereastra camerei sale și cobora în pădure. Acolo a cunoscut o Bătrână care trăise odinioară în Lightlark, așa cum o făcuseră toate Sălbăticiunile înainte ca blestemele să se pogoare asupra lor. Înainte ca cele mai multe regate să părăsească insula ca să-și întemeieze ținuturi noi în haotica perioadă de după dezastru. Poveștile ei erau precum roadele unui copac: dulci și puține. Vorbea despre regi care puteau prinde soarele-n palme și femei cu părul alb care făceau marea să danseze, despre castele în nori și flori care înfloreau putere pură.

Asta a fost înainte de blesteme.

Acum insula era o umbră a ceea ce fusese demult, prinsă în capcana unei furtuni veșnice care făcea călătoria spre ea – cu barca ori chiar prin puterea unei vrăji – imposibilă; mai era cu puțință doar în vremea Centenarului.

Într-o noapte, Isla o găsisese pe Bătrână la poalele unui copac, întinsă pe-o parte. Ar fi putut zice că femeia dormea dacă pielea ei bronzată nu s-ar fi preschimbat în scoarță, dacă venele ei nu s-ar fi transformat în lăstari. Sălbăticiunile stăpâneau natura cât trăiau și se contopeau cu ea în moarte.

Numai că moartea acelei Bătrâne nu avusese nimic natural. Chiar la aproape cinci sute de ani, chiar departe fiind de puterea insulei Lightlark, murise mult prea curând. Moartea ei fusese prima dintr-un șir lung.

Și vina era a Islei.

Terra a repetat întrebarea. Avea ochii de un verde-închis, de aceeași culoare ca frunzele și iedera care se încolăcea în jurul palatului din Regatul Sălbăticiiei, ca o piele peste tot și toate. Aceeași culoare ca ai Islei:

— Ești gata?

Isla a încuviințat, deși îi tremurau degetele când a întins mâna după coroana din fața ei. Era o bandă simplă din aur, împodobită cu boboci de aur, frunze și un șarpe sâsător. Și-a pus-o pe creștet, atentă să nu deranjeze agrafele care îi țineau părul lung, castaniu-închis, să nu-i cadă peste față.

— Frumos, a zis Poppy.

Isla nu avea nevoie să audă complimentul ca să știe că așa era. Frumusețea era un dar al Sălbăticiunilor, dar și blestemul lor. Un blestem care îi ucisese mama. Și care făcea ca asemănarea cu ea să fie și mai neliniștitoare. Poppy a întâlnit privirea Islei în oglindă și a spus cu mândrie:

— Ești cum nu se poate mai bine, păsărică. Mai bine decât oricare dintre ei.

Măcar de-ar fi adevărat!

Isla a simțit cum un fior de spaimă o frânge-n două. Dacă era ultima oară când își vedea protectoarele? Dacă nu se mai întorcea niciodată în camera ei? Măinile i-au țâșnit instinctiv, întinzându-se spre protectoarele ei, dorind să le atingă pentru ultima dată.

Înainte de a apuca să o facă, Terra i-a aruncat o privire severă care a făcut-o să încremenească.

Sentimentalismul înseamnă egoism, păreau a spune ochii ei.

Centenarul nu era despre ea. Era despre salvarea regatului ei. A poporului ei.

Isla, dojenită, s-a îndreptat de spate. S-a ridicat încet, greutatea coroanei depășind cu mult propria greutate.

— Știi ce trebuie să fac, a spus ea.

Fiecare conducător ajungea la Centenar cu un plan. Terra și Poppy îl turnaseră pe al lor în urechile Islei încă de când era doar o copilă.

— Am să vă ascult ordinele.

— Bine, a zis Terra. Pentru că ești singura noastră speranță.

Castelul din Regatul Sălbăticiei era mai mult afară, decât înăuntru. Holurile erau poduri. Copacii își întindeau brațele în coridor, iar ramurile îi atingeau ușor rochia, ca și cum și-ar fi luat la revedere. Frunzele foșneau de-o parte și de alta a Islei, când traversa nesfârșitul șir de camere în care nu avusese acces până acum; Poppy și Terra o urmau îndeaproape. Iedera se târa pe pereți. Păsările zburau de colo-colo, după bunul lor plac. Vântul șuiera pe holuri, iar adierea lui a înfiorat mantia Islei, ridicând-o în aer în urma ei. Purta straie de un verde-închis, pentru a-și onora ținutul, dintr-un material fin, care urma linia pieptului, a taliei, a genunchilor și curgea lin, adunându-se la picioarele ei. Mantia era făcută dintr-un borangic subțire ca o pânză de păianjen, ceea ce făcea ca scopul tradițional mai curând modest al straiului să pară învechit. Și această alegere îi reprezenta regatul, la fel de mult ca și culoarea.

Sălbăticiunile fuseseră mereu creaturi mândre de corpurile lor, de frumusețea și de abilitatea lor. Dintotdeauna iubiseră sălbatic, trăiseră liber și luptaseră cu înverșunare.

Cu cinci sute de ani în urmă, cele șase regate – Regatul Sălbăticiei, Regatul Stelelor, Regatul Lunii, Regatul Cerului, Regatul Soarelui și Regatul Umbrelor – au fost blestемate, puterile lor fiind preschimbate în propriile otrăvuri. Blestемele erau unul mai crud decât altul.

Dar cel al Regatului Sălbăticiei avea două fețe. Locuitorii regatului erau blestemați să omoare pe acela pe care-l iubeau și să se hrănească doar cu inimi de om.

S-au preschimbato în niște monștri înspăimântător de frumoși, care aveau haina putere de a seduce cu o privire.

De atunci, mii de Sălbăticiuni, bărbați și femei, au fost uciși. Iubirea a devenit interzisă. Nesăbuită. S-au născut mult mai puțini copii... iar în regatul lor s-au născut dintotdeauna mai multe fete. Cu toate că iubirea avea diferite forme, bărbații erau uciși mai adesea când regulile erau încălcate, și încetul cu încetul deveniseră o comunitate mică de luptători cu precădere femei. Temute. Urâte. Slabe, căci mai puțini oameni însemnau mai puțină putere. Centenarul era singura șansă să pună capăt blestemului, să se întoarcă la gloria de odinioară, să-și recâștige puterea de care aveau atâta nevoie. Isla era singura lor șansă.

Ești singura noastră speranță...

I-a auzit înainte de a-i vedea. Cântând cuvinte străvechi, ciocnindu-și săbiile ca pe niște instrumente. Controlul Sălbăticiunilor asupra naturii etalat în toată splendoarea lui. Florile înfloreau și se revărsau deasupra balconului, până jos, pe hol, neoprindu-se până ce nu le ajungeau la picioare. Creșteau în devălmășie, revărsându-se într-un noian de petale și ridicându-se spre gleznelor. Potrivit înțelepciunii populare în urmă cu o mie de ani, Sălbăticiunile puteau face o pădure să crească numai cu o jumătate de gând, să mute munții cu o fluturare a mâinii.

Acum, la sute de ani după blestem și tot atât timp petrecut departe de puterea insulei, abilitățile lor se împuținaseră, ajungând niște biete trucuri magice de petrecere.

Isla a pășit cu grijă peste flori, până când zidurile castelului s-au terminat și s-a trezit în fața a sute de Sălbăticiuni care o aclamau.

Copacii de deasupra capetelor lor au dat pe dată roade – cireșe, mure, flori roșii ca sângele au înflorit – și toate s-au revărsat peste mulțime într-o ploaie colorată. Animalele s-au strecurat din pădure și au venit să se așeze alături de tovarășii lor. Puterile Sălbăticiunilor presupuneau diverse grade de

stăpânire a naturii, dar includeau adesea și afinități cu animalele; Terra, de pildă, avea o panteră mare pe nume Umbra, cu care comunica la fel de ușor cum o făcea cu Isla. Poppy avea o pasăre colibri căreia îi plăcea să-și facă cuib în părul ei.

Când Isla a plecat capul, mulțimea a tăcut.

— Îmi revine onoarea de a ne reprezenta regatul la acest Centenar.

Pulsul Islei s-a întetit, acum fiind o tobă care îi bubuia în oase. A cercetat mulțimea, fețele uluitoare, pline de speranță. Unele Sălbăticiuni purtau rochii făcute din petice de material cusute cu frunze și iederă. Altele nu purtau nimic, ci doar săbiile care le acopereau spatele. Unele tocmai mâncaseră și aveau buzele mănjite în roșu aprins. Isla le-a privit, încercând din răsuputeri să nu tremure. Să nu i se frângă vocea, să nu se poticnească, să nu le dea prilejul să se întrebe de ce conducătoarea lor stătea mai tot timpul ascunsă după zidurile groase ale castelului ei. De ce servitorii nu aveau voie să intre în camerele ei. A încercat să nu se întrebe câți dintre supușii ei auziseră aceeași declarație cu o sută de ani în urmă, rostită de alt conducător, sau câți dintre ei au mai rămas după recentul val de morți. A făcut o promisiune, pentru că asta aștepta poporul ei. Încurajare. Putere.

— Jur că voi rupe, o dată pentru totdeauna, blestemul care ne apasă.

Oamenii aveau tot dreptul să fie îngrijorați. Eșecul Islei i-ar condamna pentru următorii cel puțin o sută de ani. Și deja în spate erau patru Centenare ratate. Isla a înclăștat dinții, așteptându-se ca ei să vadă prin ea, așteptându-se ca propria percepție despre ceea ce voiau ei să fie greșită.

Dar în văzduhul dimineții au izbucnit urale, nenumărate săbii s-au ridicat deasupra capetelor. Păsările au țipat din vârful copacilor. Vântul a ridicat frunzele într-un vârtej de mugete. Ușurată, Isla a coborât treptele acoperite cu petale; natura înflorea sub picioarele ei, iar

mulțimea se despărțea în două, făcându-i cărare spre cei doi copaci gemeni străvechi.

Rădăcinile lor se ridicau în aer, apoi se împleteau laolaltă, formând o boltă falnică, rotundă ca o oglindă. De cealaltă parte aștepta pădurea, sigură și familiară. Dar nu într-acolo mergea. Isla a respirat adânc. Toată viața se pregătise pentru clipa aceasta. Mâinile lui Poppy și ale Terrei i-au găsit umerii.

Isla a pășit prin portalul care se deschidea numai o dată la o sută de ani, ultimele cuvinte către protectoarele ei răsunându-i în minte: *Am să vă ascult ordinele.*

Și dorindu-și să nu fi fost o minciună.

CAPITOLUL DOI

INSULA

Portalul s-a vălurit puțin și s-a închis în spatele ei, reducând la tăcere uralele. A rămas numai răsuflarea precipitată a Islei. A făcut un singur pas înainte și a fost orbită de o lumină mai puternică decât aceea a o mie de sori și stele căzătoare.

S-a clătinat într-o parte. Un braț a susținut-o.

— Deschide ochii, a rostit o voce bubuitoare și întunecată ca un miez de noapte.

Isla nici măcar nu își dăduse seama că erau închiși. A clipit, lumea s-a învârtit, apoi s-a oprit în loc; trecerea prin portal a fost mult mai grea decât folosirea toiagulului stelelor.

Fața bărbatului care se uita în jos la ea era amuzată. Și oarecum familiară. Era atât de înalt că Isla a trebuit să ridice bărbia ca să-i vadă ochii negrii precum cărbunele. Părul precum cerneala i se revărsa pe fruntea palidă. Umbra Noptii, fără doar și poate. Ceea ce însemna...

— Mulțumesc, Grimshaw, a spus Isla cu hotărâre.

S-a îndreptat repede de spate și a privit în jur, sperând că nu o mai văzuse nimeni poticnindu-se. În urechi îi răsunau aievea vocea Terrei și cea a lui Poppy, dojenind-o.

Dar, în afară de Isla și de Umbra Noptii, stânca era pustie. S-a întors și din fundul gâtlejului ei a dat să iasă un sunet pierit, un icnet slab. La câțiva kilometri sub ei marea mugea furioasă. Fusese cât pe ce să aterizeze pe stâncile

ascuțite care ieșeau din mare, punând capăt planurilor de a-și salva neamul înainte ca măcar să înceapă Centenarul.

Punând capăt *tuturor* planurilor ei.

— Mda, ăsta ar fi fost un inconvenient.

Conducătorul Umbrelor Noptii a zâmbit, dezvăluind o gropiță complet nelalocul ei pe fața aceea aspră și crudă, apoi a adăugat:

— Spune-mi Grim, Isla.

Grim. Adică *sumbru*. Ce cuvânt teribil, își spuse Isla, purtat cu atâta mândrie. Totuși, numele i se potrivea. *Era* ceva sumbru în spatele zâmbetului acela, o umbră slabă care, în întuneric, putea deveni monstruoasă.

— Ne-am mai întâlnit?

Nu, nu pentru că-i știa numele. Era de așteptat. Nici măcar pentru că-l pronunța perfect, ca un șuierat de șarpe, cu toate literele clare. Nu, era altceva...

Zâmbetul a devenit ezitant.

— Dacă ne-am fi întâlnit – și privirea i s-a înmuiat o clipă –, nu ar fi fost o singură dată.

Isla a simțit cum i se înfierbântă fața sub ochii lui. În afară de rarele și îndeaproape supravegheatele ei interacțiuni cu bărbații sau călătoriile ei secrete pe celelalte tărâmurii cu toiagul stelelor, Isla nu petrecuse prea mult timp în preajma bărbaților.

Mai ales a bărbaților care arătau ca el.

Mai ales a bărbaților care nu păreau speriați de ea și de blestemul ei.

S-a încruntat. Ar *trebui* să se teamă. Dacă o Sălbăti-ciune dorea, putea face ca persoana aflată pe urmele ei să cadă de pe stâncă. Puterea lor de ademenire nu avea egal, cu toate că era interzisă în timpul celor o sută de zile. Poate că Umbra Noptii credea că era în siguranță.

Nu era.

Fiecare Centenar era un joc uriaș, o șansă de a câștiga abilități neasemuite. Se spunea că acela care va rupe

blestemele îndeplinind profeția va fi dăruit cu toată puterea care i-a fost luată. Premiul suprem.

Flirta cu ea ca s-o distragă?

Isla l-a privit intens.

Iar Grim a zâmbit și mai larg.

Interesant.

De când fuseseră blestemați, la fiecare o sută de ani, Insula Lightlark apărea pentru doar o sută de zile, eliberată de furtuna de netrecut care o bântuia. Conducătorii tuturor regatelor erau poftiți să călătorească aici din ținuturile în care se așezaseră după ce fugiseră de pe Insula Lightlark, ca să încerce să rupă blestemele care le zăvorau toate puterile, precum și insula însăși. Toate regatele, cu excepția celui al Umbrelor. Umbrele Noptii aveau puterea de a răsturna blestemele, ceea ce-i făcea primii suspecti în crearea acestora, deși ei au negat cu tărie. Anul acesta însă se părea că până și regele din Lightlark era disperat.

Era primul centenar la care era invitat Regatul Umbrelor.

Grim a prins-o încă o dată de braț. Înainte ca Isla să apuce să protesteze, a tras-o ușor într-o parte. Tot atunci inscripția uriașă de pe marginea stâncii – un blazon care reprezenta toate cele șase regate – a licărit, auriu, și cineva a apărut din văzduh exact în locul unde stătuse Isla.

O mantie bleu a fâlfâit în bătaia vântului, apoi au apărut niște umeri goi, foarte întunecați, și o pereche de brațe musculoase. Bărbatul avea sprâncene mai late decât ochii, o bărbie sculptată și o barbă scurtă conturată perfect, care-i încadra gura roz. Azul, conducătorul Regatului Cerului. Isla le cunoștea numele de când învățase să vorbească. Azul și Grim erau tare în vârstă, aveau mai bine de cinci sute de ani. Se născuseră înainte de ziua în care regatele fuseseră blestemate. Erau legende; în comparație cu ei, ea era un nimeni.

Se părea însă că toate aceste veacuri nu fuseseră suficiente pentru ca Azul și Grim să devină prieteni. Conducătorul Regatului Cerului a dat curtenitor din cap

către Umbra Noptii, iar zâmbetul lui Grim a devenit crud. Batjocoritor. Azul s-a întors spre Isla și a făcut o plecăciune adâncă, luându-i mâna.

— Mă bucur să avem sânge proaspăt de Sălbăticiune la Centenarul acesta, a zis.

Ochii lui strălucitori i-au întâlnit privirea, apoi i-au studiat degetele, fiecare acoperit cu nestemate mari cât ghindele. Cu toate că celelalte regate îi considerau primitivi pe Sălbăticiuni, bogăția acestora era de necontestat. Controlarea naturii avea avantajele ei.

— Pe toți norii, nu am văzut în viața mea un diamant atât de mare!

Pentru Isla, era doar o piatră. Drăguță, desigur, dar nimic din ceea ce aveau din abundență nu i se părea prea special. Bijuteriile au fost făcute când au căpătat o putere imensă asupra naturii și, veacuri de-a rândul, gemele scânteietoare înfloriseră în pământul noului regat al Sălbăticiiei, ridicându-se, deschizându-se precum florile. Pe pământurile Islei era greu să *nu* calci peste vreun soi de piatră prețioasă; dar ea cunoștea aceste lucruri numai din scrieri, nicidecum din experiența personală.

Cel puțin din câte știau Poppy și Terra.

Terra a spus mereu că aceste pietre strălucitoare erau motivul pentru care aveau o asemenea rezervă constantă de inimi. Hoți din toate regatele, smintiți, îndrăzneți și cruzi, se furișau pe pământurile lor după diamante.

Isla a zâmbit. Deci lui Azul îi plăceau podoabele! Cât ai clipi, și-a scos inelul și l-a strecurat pe cel mai lung deget al conducătorului Regatul Cerului.

— Îți stă mult mai bine decât mie.

Azul arăta ca și cum ar fi vrut să se împotrivească; dar nu a făcut-o.

A mai apărut cineva, care a pășit cu ușurință pe lângă ei, de parcă trecerea prin portal ar fi fost lină precum unduirea valurilor. S-a întors spre Isla. S-a încruntat cu aceeași ușurință cu care oamenii de obicei zâmbesc.

— Așadar, ăsta-i noul cățeluș? a întrebat ea.

În pieptul Islei s-a aprins un foc mocnit. Toate regatele considerau luptătoarele din Regatul Sălbăticiiei ispititoare sălbătice, prădătoare care-și ademenesc iubiiții pentru ca mai apoi să se ospăteze cu inimile lor.

Iar Isla nu le putea condamna. Pentru că erau foarte aproape de adevăr.

Dar Sălbăticiunile erau mult mai mult decât atât. Cel puțin fuseseră. Și încă mai puteau fi.

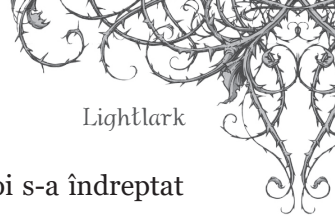
Deși o parte din ea voia să spună ceva ce mai târziu probabil ar fi regretat, Isla știa că femeia *voia* ca ea să riposteze. Încerca să scoată monstrul din Isla, ca să le arate tuturor că nu era decât o fiară însetată de sânge. Așa că, în loc să riposteze, Isla a făcut o plecăciune:

— E o onoare să te întâlnesc, Cleo, a spus ea, plecând capul în semn de respect.

Cleo era cea mai vârstnică dintre ei, mai bătrână chiar decât regele din Lightlark, care domnea și peste Regatul Soarelui. Vârsta ei nu se potrivea deloc cu fața netedă, tinerească. Deși majoritatea conducătorilor aveau sute de ani, era aproape imposibil de sesizat diferența dintre ei și Isla. Aproape.

În loc să profereze altă insultă, Cleo a ridicat semeață fruntea în fața Islei și a rânjit batjocoritor, uitându-se la rochia ei verde de parcă fata ar fi pășit goală pe insulă. Comparativ cu hainele Lunarilor, probabil cam așa și era. Rochia albă a lui Cleo avea mâneci lungi, precum razele alburii ale lunii, gulerul urca până sub bărbie, iar mantia îi acoperea complet trei sferturi din corp. Pielea pe care Isla o *putea* vedea era atât de deschisă la culoare, încât venele străluceau prin ea ca niște vițe albastre pe o lespede de marmură albă. Nu era doar mai albă decât Isla, ci și mult mai înaltă. Avea fața lungă, colțuroasă, tăiată ca un diamant.

Emblema a licărit pentru ultima oară și o fată a pășit înainte, clătinându-se imperceptibil. Era toată numai argintul stelelor, de la părul lung, drept, până la rochia strălucitoare și mânușile lungi, până la cot. Le-a zâmbit cu

sfială, fața în formă de inimă s-a lărgit, apoi s-a îndreptat de spate:

— Presupun că am ajuns ultima?

Cleo și-a mutat privirea, în care se putea citi dezgustul, spre față. Conducătoarea Regatului Stelelor era nouă, asemenea Islei. Blestemul stelarilor era cel mai crud dintre toate. Nimeni din regatul lor nu trăia mai mult de douăzeci și cinci de ani.

Isla a făcut un pas în față și i-a întins mâna.

— Celeste, nu-i așa?

Fata a zâmbit cu căldură.

— Bună, Isla!

— Încântat, a zis Grim, făcând o plecăciune care părea să o parodieze pe cea făcută de Azul cu câteva clipe în urmă.

Azul s-a încruntat, dar numai o frântură de secundă, apoi i-a întins lui Celeste degetele pe care acum strălucea diamantul de la Isla.

— Mai mult sânge proaspăt. Am o presimțire bună legată de Centenarul ăsta.

Cleo a ridicat o sprânceană:

— Fata asta ar face bine să spere că așa va fi, a zis ea, arătând spre Celeste. N-o să mai fie aici la următorul.

Conducătoarei Regatului Stelelor i-a picat fața. Iar cea a Regatului Lunii pur și simplu s-a întors, pelerina albă plutind ușor în spatele ei.

— Să nu crezi că are ceva cu tine, a spus Azul și i-a făcut cu ochiul nou-venitei. E la fel de nesuferită cu toată lumea.

Conducătorii au luat-o pe cărarea spre palat. Inima Islei bubuia cu putere, când se gândea la ceea ce va urma. Fusese atât de absorbită de ei, încât nu apucase să cerceteze împrejurimile. În restul secolului, insula era răvășită de furtuni. Dar acum norii se risipiseră.

Lightlark era un petic de pământ însorit, stâncos. Pantele erau albe ca oasele și lumina soarelui se revărsa

în valuri de aur topit. Din pământul insulei – una dintre sursele originare de putere – încă mai răzbăteau ecourile acesteia, pe care Isla le auzea ca pe un cântec ademenitor de sirenă. Simțea forța acestui pământ cu fiecare pas, cu fiecare răsuflare. Sorbea insula cu lăcomie, ca pe un vin de care nu i se îngăduise niciodată să se atingă. Deopotrivă periculos și dătător de dependență.

Lecțiile lui Poppy i se buluceau în minte, toate lucrurile de pe hârtie erau acum adevărate și palpabile în fața ochilor ei.

Cu mii de ani în urmă, insula a fost împărțită în mai multe bucăți, în așa fel încât fiecare regat să poată primi o fâșie. Umbrele Noptii au părăsit insula la scurtă vreme după aceea și s-au așezat pe pământurile lor. Sălbăticiunile au plecat imediat după blesteme. Bucățile care au rămas au fost Insula Stelelor pentru Stelari, Insula Cerului pentru Oamenii Văzduhului, Insula Lunii pentru Lunari și Insula Soarelui pentru Solari. Apoi era Insula Mare, unde, în mod tradițional, se reuneau toate regatele. Era baza Centenarului.

Și, istoric vorbind, era casa familiei regale a Lightlark-ului.

Castelul de pe Insula Mare se profila semeț pe o stâncă din apropiere, înclinat periculos deasupra mării, ca o nestemată pe o coroană. Suficient de mare ca să fie un oraș de sine stătător, ceea ce nu era un lucru rău, dat fiind că singurul lui ocupant nu îl putea părăsi.

Cel puțin nu în timpul zilei.

Pesemne că Isla se uita insistent la el, căci Celeste, care era alături de ea, a suspinat.

— Crezi că ne urmărește? a întrebat ea în șoaptă.

El. Conducătorul Regatului Soarelui și regele Lightlark-ului. Ultimul rămas dintre Străbuni, cu sânge din toate cele patru regate prezente pe insulă. Deținea toate cele patru puteri de pe Lightlark.

Și, din câte se povestea, era un mare nesuferit.